

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **S. A. S.,** Uherský Brod, zastoupený Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 7. 2019, č. j. MV-79176-4/SO-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2019, č. j. 30 A 103/2019 – 91,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce dne 16. 6. 2008 uzavřel manželství s občankou České republiky paní K. S. (dříve Z.), pročež mu jakožto rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie bylo uděleno povolení k přechodnému pobytu podle § 15a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dne 17. 6. 2013 podal žádost o prodloužení doby platnosti své pobytové karty rodinného příslušníka občana EU; Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový správní orgán“) tuto žádost zamítlo rozhodnutím ze dne 10. 11. 2014, č. j. OAM-146509-33/MC-2013. Odvolání

žalobce proti tomuto rozhodnutí následně zamítla žalovaná rozhodnutím ze dne 13. 4. 2015, č. j. MV-672-3/SO-2015; to však Krajský soud v Brně (dále je „krajský soud“) rozsudkem ze dne 31. 5. 2017, č. j. 30 A 65/2015 - 45, zrušil a věc vrátil žalované k novému projednání. Ta poté rozhodnutím ze dne 27. 7. 2017, č. j. MV-672-15/SO-2015, zrušila původní rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. V průběhu řízení o žalobě podal žalobce dne 2. 8. 2016 další žádost o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana EU. Prvostupňový správní orgán obě žádosti (tj. ze dne 17. 6. 2013 a 2. 8. 2016) spojil do společného řízení; rozhodnutím ze dne 3. 4. 2019, č. j. OAM-171776-34/MC-2016 (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), je zamítl. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 18. 7. 2019, č. j. MV-79176-4/SO-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“); naznala totiž, že uzavřením manželství se žalobce dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, což je důvodem pro ukončení přechodného pobytu na území podle § 87f odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

[2] Rozhodnutí žalované napadl žalobce u krajského soudu žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení. Namítal, že z výslechů provedených ve správním řízení nevyplývá, že sňatek byl uzavřen za účelem obcházení zákona; pokud se jeho manželství potýkalo s problémy způsobenými odlišným původem obou manželů, nelze na základě toho dospět k závěru o účelovosti manželství. Ani pokud uzavření sňatku může vyřešit pobytovou situaci cizince, nemusí to znamenat, že byl uzavřen pouze za účelem vyřešení pobytové situace bez úmyslu vést společný život. Žalobce namítal též nesprávné posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života; žalovaná se totiž věnovala posouzení zcela jiného cizince. On přitom žije na území České republiky již 11 let a naučil na hovorové úrovni český jazyk; od konce roku 2018 žije ve společné domácnosti s jinou ženou.

Rozsudek krajského soudu

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 27. 11. 2019, č. j. 30 A 103/2019 – 91 (dále jen „napadený rozsudek“), žalobu zamítl. Předeslal, že indicie ukazující na možnou účelovost manželství shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013 – 43; jsou jimi skutečnosti, že není udržováno manželské soužití, chybí společné přispívání k odpovědnostem vyplývajícím z manželství, manželé se nikdy před sňatkem neviděli, neshodnou se při uvádění svých osobních údajů a důležitých osobních informací či informací o průběhu prvé schůzky, nehovoří společným jazykem, sňatku předcházelo předání finanční částky či některý z manželů v minulosti uzavřel účelový sňatek nebo se dopustil porušení předpisů o pobytu cizinců. Prokazování účelovosti manželství musí být nutně založeno na zjištění okolností provázejících seznámení obou snoubenců, jejich svatbu a následný život. Za určující pro závěr o účelovosti manželství je přitom třeba považovat nevědomost jednoho manžela o zdravotních problémech druhého manžela či o jeho nezaměstnanosti a zásadní rozpory v otázkách vydělávání a úhrady společných nákladů; rovněž je třeba zohlednit okolnosti předchozího pobytu žadatele o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky a časovou souvislost mezi uzavřením manželství a žádostí o pobytové oprávnění.

[4] K situaci žalobce krajský soud konstatoval, že správní orgány dostály své povinnosti zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností a závěr o účelovosti uzavřeného

manželství je dostatečně podložen skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu. U manželství žalobce s paní K. S. (dříve Z.) totiž dle soudu existuje řada rizikových faktorů, které ve svém souhrnu jasně prokazují, že účelem uzavřeného sňatku nebylo vést společný život, nýbrž pouze získat pobytové oprávnění žalobce. Zdůraznil, že žalobce se se svou budoucí manželkou před svatbou (resp. příjezdem do České republiky) nikdy nesetkal; jejich komunikace probíhala pouze prostřednictvím internetu, navíc nehovořili společným jazykem; jejím iniciátorem byl žalobce, který si budoucí manželku vyhledal na internetu a začal si s ní psát; manželka od něj obdržela před svatbou finanční hotovost. Zájem uzavřít manželství vzešel ze strany žalobce, k čemuž došlo krátce po jeho přicestování do České republiky; podle manželky ji žalobce uháněl, aby se rychle vzali, neboť měl vízum pouze na tři měsíce. Účelovosti sňatku navíc nasvědčuje, že žalobce již při příjezdu do České republiky disponoval doklady potřebnými k uzavření sňatku. Krajský soud dále poukázal na to, že ačkoliv spolu manželé po svatbě žili (i intimně) v jedné domácnosti, nepodíleli se společně na chodu domácnosti; žalobce nepřispíval do rodinného rozpočtu, jídlo si kupoval a vařil pouze pro sebe; nekupoval manželce žádné dárky a nebyli spolu ani na dovolené. Krátce po uzavření manželství došlo k odcizení manželů a rychlému rozpadu manželství, ti se pak již nestýkali a oba projevili zájem o rozvod (pozn. NSS: manželství bylo rozvedeno rozsudkem Okresního soudu v Pelhřimově ze dne 28. 11. 2019, č. j. 5 C 221/2019 - 26). Soud taktéž reflektoval, že žalobce v průběhu výslechů tvrdil nepravdivé skutečnosti; nejprve uvedl, že nemá žádné děti ani nebyl před uzavřením sňatku v České republice ženatý, následně však konstatoval, že se dříve oženil v Alžírsku a má čtyři děti. Odmítl obecný poukaz žalobce, že správní orgány vycházely toliko z výslechů, neboť ze správního spisu plyne, že byly zohledněny rovněž výsledky pobytové kontroly a jiné listiny; stěžejní okolnosti týkající se seznámení manželů, uzavření manželství či společného soužití je však naprosto obvyklé zjistit výslechem. Krajský soud proto považoval za prokázané, že výlučným účelem uzavřeného sňatku bylo získání pobytového oprávnění pro žalobce, přičemž manželé od počátku neměli vážný úmysl vést společný manželský život; skutečnosti vyplývající ze správního spisu totiž tvoří logický řetězec skutkových okolností nevzbuzující důvodné pochybnosti o tom, že manželství bylo uzavřeno účelově, čímž byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti podle § 87f odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

[5] Námitce poukazující na pochybení prvostupňového správního orgánu, že výslech žalobce dne 31. 1. 2014 proběhl bez tlumočníka, krajský soud nepřisvědčil. Nedomníval se totiž, že by absence tlumočníka způsobila nepoužitelnost výslechu jako důkazu. Z protokolu plyne, že žalobce před započetím výslechu vyjádřil souhlas s tím, aby byl výslech veden v českém jazyce, což stvrdil svým podpisem; průběh výslechu navíc svědčí o tom, že žalobce českému jazyku rozuměl a byl schopen odpovědět přiléhavě i na složitěji formulované otázky. Pokud by měl skutečně problém porozumět pokládaným dotazům správního orgánu, mohl i v průběhu výslechu požádat o tlumočníka, což neučinil.

[6] Krajský soud přisvědčil tomu, že v napadeném rozhodnutí je v jednom odstavci posuzována přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života jiného účastníka řízení; to ostatně žalovaná sama připustila ve vyjádření k žalobě, v němž potvrdila, že daný text zůstal v rozhodnutí nedopatřením. Toto pochybení však nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, neboť je z něj zřejmé, že se správní orgány zabývaly posouzením přiměřenosti dopadů též na žalobce. Ten se považoval za rodinného příslušníka manželky K. S.; správní orgány tedy zcela správně vzaly v potaz, že

s manželkou již mnoho let nežije a odloučil se od ní několik málo měsíců po svatbě, na území České republiky nemá žádné děti a naopak má v Alžírsku nezletilé děti a matku, které jezdí navštěvovat. V České republice nevlastní žádnou nemovitost, průběžně se stěhuje, pracuje pouze brigádně (nemá stálé zaměstnání) a není vázán na žádné konkrétní místo; jezdí si přivydělávat do Francie a příjem mu plyne z Alžírska, kde má obchody. Soud zdůraznil, že odvolání žalobce proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí bylo blanketní a v řízení neuvedl žádné konkrétní důvody k zásahu do jeho rodinného a soukromého života; správní orgány proto tento zásah posoudily dostatečně. Žalované nelze vyčítat nepřihlédnutí k informaci žalobcem sdělené v jiném správním řízení, že má aktuálně trvalý vztah s paní L. P. Žalobci nic nebránilo uvést tuto skutečnost v nyní posuzovaném řízení; zůstal-li však pasivní, není pochybením žalované, že při přezkumu blanketního odvolání aktivně nevyhledávala informace o aktuálně běžících řízeních vedených žalobcem a z nich nezjišťovala existenci partnerského vztahu žalobce. K předestření této skutečnosti žalobcem až při jednání soud uvedl, že nebylo možno k ní přihlédnout, neboť je dle § 75 odst. 1 s. ř. s. povinen vycházet ze skutkového stavu, který existoval k okamžiku vydání napadeného rozhodnutí.

II. Kasační stížnost žalobce

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl jej zrušit a věc krajskému soudu vrátit k dalšímu řízení. Nejprve doslovně zopakoval veškerou argumentaci uvedenou již v žalobě; následně shrnul napadený rozsudek a současně s tím vznesl určité výhrady vůči právnímu názoru krajského soudu. Tvrdí, že pobytové kontroly měly proběhnout v roce 2013, kdy spolu se svojí bývalou manželkou již ve společné domácnosti nežil, a z pohledu účelovosti uzavření manželství nemají žádný význam; při kontrole provedené dne 1. 7. 2013 dokonce sousedé uvedli, že na tomto místě (Nová Cerekev) se svojí bývalou manželkou skutečně sdílel společnou domácnost. Vytýká krajskému soudu, že odkazuje na nějaké listiny údajně prokazující účelovost uzavření manželství, avšak tyto v napadeném rozsudku nedefinuje. Namítá, že údajnou účelovost manželství nelze posuzovat z jiného zdroje než z výslechů jeho a bývalé manželky. Soud se nikterak nevypořádal s některými konkrétními (v žalobě citovanými) pasážemi proběhnuvších výslechů; ty přitom správní orgány nesprávně hodnotily, neboť manželství bylo rozvráceno odlišností představ o společném soužití manželů z důvodu jejich jiného kulturního prostředí. Jeho bývalá manželka nadto měla dluhy a psala si s dalšími muži přes sociální sítě; jídlo si chystal sám, neboť se stravuje podle zásad *halal* a arabský způsob stravování je od evropského odlišný.

[8] Nesouhlasí ani se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s námitkou zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná zřejmě nedopatřením hodnotila zásah do života naprosto odlišné osoby. Stěžovatel poukazuje na fakt, že žije jako druh a družka od konce roku 2018 ve společné domácnosti s paní L. P., s níž se podílí na chodu domácnosti; to ostatně uvedl v (další) žádosti o povolení k trvalému pobytu ze dne 22. 2. 2019 vedené prvostupňovým správním orgánem pod sp. zn. OAM-2842-6/TP-2019. Tato skutečnost tedy měla být žalované známa též v projednávaném případě, pročež měla ve smyslu § 3 správního řádu postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

pokračování

[9] Žalovaná nevyužila svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] S ohledem na skutečnost, že obsahově největší část kasační stížnosti je doslovným opakováním žalobních tvrzení, poukazuje Nejvyšší správní soud na to, že již v rozsudku ze dne 2. 12. 2011, č. j. 2 Afs 11/2011 - 90, upozornil, že *„řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu“* (dále srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 - 108, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 – 351, či ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS); v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 92/2015 - 29, pak připomenul, že *„přezkoumává rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu“*.

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že se s posouzením krajského soudu zcela ztotožňuje. Napadený rozsudek shledal přesvědčivým, řádně odůvodněným, reagujícím na všechna relevantní žalobní tvrzení; zaujaté právní posouzení přitom respektuje dřívější relevantní judikaturu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013 – 43, ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 157/2016 – 32, či ze dne 30. 4. 2014, č. j. 3 As 101/2013 – 34). Nepovažuje proto za účelné opakovat krajským soudem již jednou vyřčené; přistoupil tedy k vypořádání pouze těch argumentů stěžovatele, jimiž výslovně brojí proti závěrům krajského soudu.

[15] Stěžovatel kritizuje, že pobytové kontroly proběhly až v roce 2013 (kdy s bývalou manželkou již nežil ve společné domácnosti), pročež nejsou pro posouzení účelovosti uzavřeného manželství vůbec relevantní. Nejvyšší správní soud předně uvádí, že stěžovatel podal (v projednávané věci první) žádost o prodloužení doby platnosti své pobytové karty dne 17. 6. 2013; je tedy naprosto logické, že prvostupňový správní orgán nemohl provést pobytové kontroly (uskutečněné ve dnech 30. 6. 2013, 1. 7. 2013, 3. 7. 2013 a 28. 10. 2013) v tomto řízení dříve, než bylo vůbec zahájeno. Zjištění učiněná v rámci těchto kontrol se přitom nevztahují pouze k okamžiku jejich realizace, nýbrž i k dřívějšímu období (např. výpovědi sousedů o podobě a poměrech společného soužití stěžovatele a jeho bývalé manželky; srov. odst. [32] napadeného rozsudku). Nadto je třeba zdůraznit, že výstupy z

těchto kontrol byly pouze jednou z vícera dílčích indicií, na základě nichž dospěly správní orgány (a následně též krajský soud) k závěru o účelovosti stěžovatelem uzavřeného manželství.

[16] V dokumentu *„Pobytová kontrola – zaslání prověrky“* ze dne 1. 7. 2013, č. j. KRPJ-1047-96/ČJ-2013-160022, se jako výstup z kontroly konané dne 1. 7. 2013 v Nové Cerekvi sice mimo jiné uvádí stěžovatelem avizovaná výpověď sousedů, že *„paní K. S. spolu s panem A. S. S. ve společné domácnosti nežijí asi dva roky“*. Z toho však (obzvláště ve spojení s dalšími důkazy – především výpověďmi obou bývalých manželů) rozhodně nelze dovozovat, že spolu tito od uzavření manželství až do cca poloviny roku 2011 skutečně bydleli ve společné domácnosti a žili jako manželé. Ostatně sám stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že společnou domácnost opustil již počátkem roku 2009, dle jeho bývalé manželky se tak stalo již v listopadu 2008 (srov. její výslech ze dne 31. 1. 2014).

[17] Jestliže stěžovatel namítá, že účelovost manželství nelze posuzovat na základě jiného zdroje než výslechů obou manželů, Nejvyšší správní soud odkazuje na příhodnou pasáž z napadeného rozsudku, kde krajský soud jasně uvádí, že *„byly zohledněny rovněž výsledky pobytové kontroly a jiné listiny* (...) *získané správním orgánem ze své činnosti. Stěžejní okolnosti týkající se seznámení manželů, uzavření manželství či společného soužití byly zjištěny z výslechů manželů, to však je v tomto typu řízení obvyklé“*. Není rozhodně pochybením správních orgánů, pakliže za účelem zjištění reálného skutkového stavu věci vycházely nejen z proběhnuvších výslechů bývalých manželů, ale taktéž dalších podkladů (především zjištění učiněných v rámci z pobytových kontrol); z napadeného a taktéž prvostupňového správního rozhodnutí je však zjevné, že rozhodující penzum informací bylo získáno právě díky výslechům stěžovatele a jeho bývalé manželky, což lze (ve shodě s krajským soudem) skutečně označit za odpovídající a logicky nezbytný postup.

[18] Stěžovatel dále vytýká krajskému soudu, že se konkrétně nezabýval jednotlivými pasážemi uskutečněných výslechů. Dle Nejvyššího správního soudu však není možné požadovat po správních orgánech (natož krajském soudu), aby individuálně reagovaly na každý jednotlivý dílčí výrok uvedený během několika různých výslechů. Rozhodující je, že předmětné výpovědi byly posuzovány ve svém souhrnu; komparovány mezi sebou přitom byly relevantní informace sdělené jak stěžovatelem při několika jeho výsleších (konaných ve dnech 2. 8. 2013, 31. 1. 2014 a 28. 6. 2017), tak bývalou manželkou (31. 1. 2014). Stěžovatel sice dále tvrdí, že tyto výslechy byly správními orgány a následně též krajským soudem nesprávně hodnoceny, Nejvyšší správní soud se avšak ztotožňuje s tím, že jednotlivé výpovědi ve svém souhrnu (ve spojení s dalšími důkazy) tvoří logický řetězec skutkových okolností nevzbuzující důvodné pochybnosti o tom, že manželství bylo skutečně uzavřeno účelově. Co se týče argumentu stěžovatele, že si sám nakupoval a vařil, neboť se stravuje podle zásad *halal*, Nejvyšší správní soud konstatuje, že k němu nepřihlíží ve smyslu § 109 odst. 5 s. ř. s., neboť jej mohl uplatnit již v řízení před krajským soudem; na absenci společného nakupování a stravování totiž poukazovala již žalovaná v napadeném rozhodnutí. Nadto je ovšem třeba zdůraznit, že se jedná pouze o jeden dílčí a zcela podpůrný argument správních orgánů, který rozhodně není pro udržitelnost závěru o účelovosti uzavřeného manželství rozhodující.

[19] K poukazu stěžovatele, že žalovaná nedopatřením hodnotila zásah do života naprosto odlišné osoby, je opět možno odkázat na správný závěr krajského soudu, dle nějž

„žalobci je nutné dát zapravdu v tom, že žalovaná v napadeném rozhodnutí v jednom odstavci na str. 7 posuzuje přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života jiného účastníka řízení (zjevně cizince dlouhodobě žijícího v Dubaji). *Uvedené ostatně žalovaná připustila ve vyjádření k žalobě, v němž potvrdila, že daný text zůstal v napadeném rozhodnutí nedopatřením. Pochybení žalované však nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, je-li z napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu zřejmé, že se správní orgány posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabývaly.*" Jelikož se odstavec (bezprostředně předcházející onomu chybně ponechanému) zabývající se v rámci napadeného rozhodnutí posouzením přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců jednoznačně a zcela konkrétně týká přímo stěžovatele, nemohlo mít dané administrativní pochybení skutečně žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Toto posouzení bylo v napadeném rozhodnutí řádně učiněno.

[20] Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že žalovaná musela z vlastní úřední činnosti zjistit a zohlednit, že od konce roku 2018 údajně žije ve společné domácnosti s paní L. P. V žádostech ze dne 17. 6. 2013 a 2. 8. 2016 ani výsleších ze dne 2. 8. 2013, 31. 1. 2014, 28. 6. 2017 o této skutečnosti logicky nemohl nic uvést, neboť ještě nenastala. V odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí podanému dne 23. 4. 2019 však již stěžovatel mohl tuto novou okolnost žalované předestřít; to však (v blanketním odvolání) neučinil. Nejvyšší správní soud proto aprobuje názor krajského soudu, že *„pokud měl za to, že je jeho vztah s paní P. skutečností, jež má být zohledněna v předmětném řízení, nic mu nebránilo v odvolání takovou námitku uplatnit a konkretizovat okolnosti svého aktuálního rodinného života. Zůstal-li však v řízení pasivní, nelze žalované vyčítat, že při přezkumu blanketního odvolání aktivně nevyhledávala informace o aktuálně běžících řízeních, která žalobce vede, a z nich nezjišťovala, kdo je současnou partnerkou žalobce, případně jako dlouho jejich vztah trvá. Tato procesní aktivita příslušela výhradně žalobci.*" Žalovaná tedy správně posuzovala možný zásah do soukromého a rodinného života na základě jí (resp. prvostupňovému správnímu orgánu) stěžovatelem uvedených informací; je přitom zjevné, že vztah s jeho bývalou manželkou důvodem pro nevydání napadeného rozhodnutí být nemohl.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[21] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyla naplněna stěžovatelem uplatněná kasační námitka; stejně tak neshledal vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti. Proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady přesahující její běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované ji nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. července 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu